

02.000/57.2010

URZĄD MIASTA W BRZEGU, 15.03.2019r.
Wpł. 22.03.2019
Nr 3451/03/2019 Podpł.

Sz. P.
Jacek Niestuchowski
Przewodniczący Rady Miasta Brzeg

Wniosek

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r o samorządzie gminnym (j.t. Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), art. 47a, ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (j.t. Dz.U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287 z późn. zm.) zwracam się z wnioskiem o nadanie imienia Jana Olszewskiego rondu mającemu powstać na skrzyżowaniu ulic Ofiar Katynia z Kamienną oraz Powstańców Śląskich i Mickiewicza.

Uzasadnienie

Nazwisko Jana Olszewskiego uwiecznione w przestrzeni publicznej Brzegu stanowić będzie dla lokalnej społeczności element edukacyjny. Jego życiorys jest koronnym przykładem na to jak powinno wyglądać poświęcenie i praca dla ojczyzny bez względu na konsekwencje. Na potwierdzenie powyższej tezy, poniżej zamieszczam życiorys Jana Olszewskiego.

Urodził się 20 sierpnia 1930 roku w Warszawie w rodzinie robotniczej o tradycjach patriotycznych. W czasie drugiej wojny światowej, będąc w „Szarych Szeregach”, uczestniczył jako łącznik w Powstaniu Warszawskim.

Po 1945 roku kontynuował walkę o niepodległość Polski w Polskim Stronnictwie Ludowym, opozycyjnej do komunistów partii kierowanej przez Stanisława Mikołajczyka, byłego premiera Rządu RP na uchodźstwie.

Lata 50-te to wzmożona działalność na niwie publicystycznej. W 1956 roku jako jeden z autorów opublikował tekst „Na spotkanie ludziom z AK”, w którym wzywał do rehabilitacji żołnierzy podziemia.

W drugiej połowie lat 50-tych i początku 60-tych należał do kierownictwa Klubu Krzywego Koła, grupy dyskusyjnej zajmującej negatywny stosunek do władz kraju.

Druga połowa lat 60-tych to działalność stricte prawnicza, Jan Olszewski został jednym z najważniejszych obrońców w procesach politycznych m. in. Melchiora Wańkowicza (1964), Jacka Kuronia i Karola Modzelewskiego (1965), Janusza Szpotańskiego (1968), Adama

Michnika i Jana Nepomucena Millera, studentów aresztowanych w trakcie manifestacji marcowych, czy członków grupy Ruch (m. in. Stefan Niesiołowski, Andrzej Czuma).

W grudniu 1975 roku został współtwórcą „Listu 59”, apelu polskich intelektualistów do władz zmierzających wprowadzić zmiany w konstytucji PRL.

W 1976 roku wspólnie ze Zdzisławem Najderem, Andrzejem Kijowskim i Janem Józefem Szczepańskim założył Polskie Porozumienie Niepodległościowe, organizację dążącą do uniezależnienia Polski od Związku Sowieckiego, wprowadzenia ustroju demokratycznego i swobód obywatelskich.

W 1976 roku włączył się w zakładanie Komitetu Obrony Robotników, był współautorem „Apelu do społeczeństwa i władz PRL”.

Od września 1980 pomysłodawca jednego, niezależnego związku zawodowego. Następnie w Krajowej Komisji Porozumiewawczej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”.

W okresie stanu wojennego podjął rozmowy z przedstawicielami władz w sprawie zwolnienia z internowania osób chorych. Był obrońcą przeciw organizatorom strajków i podziemnych wydawcom.

W 1984 i 1985 roku pełnił funkcję pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w procesie zabójców księdza Jerzego Popiełuszki. Jako pierwszy, publicznie przedstawił morderstwo duchownego jako polityczną prowokację, której celem było wywołanie zamieszek w kraju.

W 1988 roku, w związku ze zbliżającymi się obradami Okrągłego Stołu, współtworzył Komitet Obywatelski przy Przewodniczącym NSZZ „Solidarność”.

W ostatnich latach PRL badał okoliczności śmierci księży Stefana Niedzielaka, Stanisława Suchowolca i Sylwestra Zycha.

Podczas obrad Okrągłego Stołu zasiadł w podzespolu ds. reformy prawa i sądów. W latach 1989–1991 pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego Trybunału Stanu. W 1989 został członkiem Niezależnego Komitetu Historycznego Badania Zbrodni Katyńskiej, a w 1990 był współzałożycielem i fundatorem Polskiej Fundacji Katyńskiej.

W Sejmie I kadencji został powołany na stanowisko prezesa Rady Ministrów. Jako premier deklarował spowolnienie prywatyzacji majątku państwowego, wspierał rolnictwo, wprowadzając ceny minimalne na produkowaną żywność i dopłaty do paliwa rolniczego, opowiadał się też za dekomunizacją w Ministerstwie Obrony Narodowej (obejmującą wszystkich żołnierzy i pracowników cywilnych Sił Zbrojnych RP i ministerstwa) oraz w MSW w tym Urzędzie Ochrony Państwa i Policji (obejmującą też pracowników cywilnych podległych MSW niebędących funkcjonariuszami).

2 stycznia 2001 r.,